

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงเที่ยวจาริกไปเพื่อประโยชน์และความสุขแก่ชนหมู่มาก เพื่ออนุเคราะห์โลก เพื่อประโยชน์เกื้อกูล และความสุขแก่พวกทวยเทพและมนุษย์ อย่าไปโดยทางเดียวกันสองรูป จงแสดงธรรมมีความงามในเบื้องต้น มีความงามในท่ามกลาง และความงามในที่สุด จงประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะบริสุทธิ์บริบูรณ์ครบถ้วน”

พระพุทธคำรัสที่องค์สมเด็จพระสัมมาพระพุทธเจ้าทรงประทานการอุปสมบทแก่ พระอัญญาโกณฑัญญะ นับว่าเป็นการสืบศาสนทายาทเป็นครั้งแรก และทรงประกาศความจริงแห่งชีวิตด้วยการแสดงพระธรรมจักกัปปวัตตนสูตร เป็นปฐมฤกษ์แห่งการประกาศพระพุทธศาสนา ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน หลังจากนั้นทรงส่งพระสาวกไปประกาศพระสัทธรรม

นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา การประกาศพระพุทธศาสนาได้เริ่มแผ่ขยายไปทั่วชมพูทวีป ซึ่งทำให้พระพุทธศาสนาเจริญมั่นคงอย่างรวดเร็ว จำนวนพระสาวกเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ พร้อมกันนั้นส่งเสริมให้มีการศึกษา คือ วิปัสสนาธุระและคันถธุระ อันเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติควบคู่กันไป พระพุทธองค์ทรงปกครองพระสงฆ์สาวกแบบระบบพ่อปกครองลูกโดยอาศัยพระธรรมวินัยเป็นหลัก เช่น เมื่อจะให้การอุปสมบทแก่กุลบุตรต้องมีพระอุปัชฌาย์ เป็นผู้ดูแลหรือเป็นผู้ปกครอง กล่าวคือพระอุปัชฌาย์เป็นเหมือนผู้กำกับกันตัวผู้บวชต่อที่ประชุมสงฆ์ ว่ามีคุณสมบัติครบถ้วนหรือไม่อย่างไร (พระธรรมปิฎก, ประยุทธ์ ปยุตโต. 2541 : 45)

สังคมไทยให้ความสำคัญกับพระสงฆ์ เนื่องจากเห็นว่าเป็นบุคคลที่มีฐานะพิเศษทางสังคมได้รับการยอมรับนับถือ สังคมไทยให้ความเชื่อเพื่อและแสดงความเคารพนอบน้อมต่อพระสงฆ์เมื่อได้พบเห็น ยิ่งพระสงฆ์ที่มีวัตรปฏิบัติเคร่งครัดตามพระธรรมวินัยด้วยแล้ว มักจะได้รับการยอมรับนับถือจากพุทธศาสนิกชนอย่างมาก เมื่อพระสงฆ์เป็นแบบอย่างที่ดีของพุทธศาสนิกชนยิ่งทำให้พระศาสนาเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป หากพระสงฆ์ประพฤติในทางเสียหายก็จะทำให้ศาสนามีความเศร้าหมองและประชาชนเสื่อมความศรัทธา เมื่อพระสงฆ์ประพฤติปฏิบัติชอบคุณานุประโยชน์ก็จะเกิดแก่สังคมสงฆ์นั้น การที่พระสงฆ์ต้องเกี่ยวข้องกับประชาชนมากขึ้น ก็ยังคงต้องตระหนักในสมณภาวะและภาระหน้าที่ เกื้อกูลต่อพระพุทธศาสนาให้

เจริญรุ่งเรือง โดยมีการศึกษาปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างถูกต้อง ไม่สร้างความเสี่ยงหรือสิ่งที่ไม่ดีงามแก่พระพุทธศาสนา

อย่างไรก็ดีในช่วง 10 - 20 ปี ที่ผ่านมา ปรากฏว่าสถาบันสงฆ์อันเป็นหนึ่งในองค์กรสังคมได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องข่าวความเสียหายของพระสงฆ์มากมาย มีข่าวทางเสื่อมเสียต่อเนื่องไม่ขาดสาย โดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ข่าวเกี่ยวกับการประพฤติผิดพระวินัย และทำตัวไม่เหมาะสมของพระภิกษุสามเณรบางรูปบางคณะ ได้ถูกสื่อมวลชนทุกแขนง โดยเฉพาะพระวินัย หนังสือพิมพ์ต่างลงข่าววิจารณ์กันไปเนืองนิตย์ เป็นเหตุให้ภาพลักษณ์ของคณะสงฆ์เสียหาย และมีผลกระทบต่อคณะสงฆ์และจิตใจชาวพุทธเป็นอย่างมาก เป็นเหตุให้ผู้มีความหวังโยสถาบันสงฆ์ได้พยายามหาทางแก้ไขความเสียหายอันเกิดจากการประพฤติไม่เหมาะสมของพระบางรูป (พระครูปลัดทะเล มหณฺณโว, 2553:1-2) สอดคล้องกับพระครูปลัดอุทัย อุทโย ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดมหาชัย จังหวัดมหาสารคาม ในฐานะ พระวินัยการ หรือตำรวจพระจังหวัดมหาสารคาม เปิดเผยว่า ขณะนี้เกิดปัญหาพระภิกษุในต่างจังหวัด รวมทั้งจากต่างอำเภอ เข้ามาเรียไรเงินในตลาดสด มหาสารคามช่วงเวลานี้เข้ามามากขึ้น เนื่องจากจะมีญาติโยมมาจ่ายตลาดเข้าจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีกลุ่มพระภิกษุชาวต่างชาติจากประเทศกัมพูชาพร้อมแม่ชีห่มขาวแต่ไม่โกนผม เข้ามาเรียไรเช่นกัน จากการออกตรวจสอบพบว่ามีทั้งพระที่บวชอย่างถูกต้องและมีฉายาที่ปลอมเป็น พระใช้ผ้าเหลืองบังหน้ามาหลอกรเรียไรเงินญาติโยม หลังจากควบคุมตัวพระปลอม ได้ประสานกับสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดและเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตรวจสอบข้อมูลไปยังวัดต้นสังกัด พร้อมทั้งแจ้งข้อกล่าวหาผิด พ.ร.บ.เรียไร และผิด พ.ร.บ.สงฆ์ที่แต่งกายเลียนแบบพระสงฆ์ หากพบว่ามี การถือโกงประชาชนจะถูกดำเนินคดี อย่างไรก็ตาม แม้จะถูกจับตักและส่งตำรวจดำเนินคดีจำนวนหลายราย แต่ก็ไม่หมด เหตุที่คนเหล่านี้ยังหาเงินได้เนื่องจากญาติโยมเห็นพระมาเรียไรบอกบุญก็มีจิตศรัทธาอยากร่วมอนุโมทนาทำบุญด้วยจึงทำให้ทั้งพระจริงและพระปลอมต่างพากัน เดินทางเข้ามาเรียไรในพื้นที่อยู่ตลอดเวลาเพราะเห็นมีรายได้ดี อาตมาจึงอยากขอให้ญาติโยมช่วยกันทำบุญวัดใกล้บ้านจะดีกว่าทำกับพระต่างถิ่น ที่มาเรียไรเพราะบางครั้งอาจเป็นมิจฉาชีพปลอมตัวมาก็จะเป็นการส่งเสริมมารศาสนาให้มีช่องทางหาเงิน (<http://www.onab.go.th/index.php?option=com,> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 24 ก.พ. 2556)

ทุกสังคมย่อมมีทั้งคนดีและคนเลว ดังนั้นคนดีจะต้องมีจำนวนที่มากกว่า และมีอำนาจในการปกครอง ถ้าไม่ได้เป็นอย่างนี้ สังคมก็จะอยู่ไม่ได้ ทุกสังคมจำเป็นจะต้องมีคุณธรรมเป็นหลักให้ยึด มีคุณธรรมเป็นหลักตัดสินความถูกต้อง สังคมจึงจะเป็นไปได้ ในทุกสังคมจำเป็นจะต้องมีข้อกำหนด ข้อบังคับ เพื่อให้คนในสังคมใช้เป็นหลักในการอยู่ร่วมกันในสังคมของทางโลกมี

กฎหมาย ในสังคมของพระมีพระธรรมวินัย ถ้าทุกคนในสังคมต่างๆ รักษากฎหมาย ขนบธรรมเนียมประเพณีของตนอย่างเคร่งครัด สังคมจะเกิดความสงบสุข ทุกคนในสังคมจะมีความสุข แต่ในชีวิตจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น หลายคนในสังคมไม่สามารถห้ามความรู้สึก ความอยาก ฝ่ายต่ำในใจตนได้ ขาดจิตสำนึกในอันที่จะรักษาคุณธรรม ความดีในใจตน และกฎหมายที่สังคมนั้นๆ กำหนด เช่นนี้ จึงมีคนหลายคนประพฤติดั้งกฎหมายและศีลธรรม ถ้าสังคมปล่อยให้เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้น ที่สุดแล้วสังคมจะถึงกาลวิบัติฉิบหาย ดังนั้น จำต้องมีเจ้าหน้าที่ที่จะควบคุมบังคับให้คนในสังคมปฏิบัติตามกฎหมายที่สังคมนั้นๆ กำหนด ผู้มีหน้าที่อย่างนี้ในทางโลก เรียกว่า “เจ้าหน้าที่ตำรวจ” ส่วนสังคมของพระ คือ “พระวินยาธิการ”

พระวินยาธิการ (วินัย + อธิ + การ, แปลว่า เจ้าการพระวินัย) หรือภาษาพูด เรียกว่า ตำรวจพระ หมายถึง พระภิกษุชาวไทยผู้มีหน้าที่ปฏิบัติกรตามพระวินัย เรียกเต็มว่า “พระวินยาธิการ” ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกพระภิกษุผู้ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าคณะจังหวัดให้มีหน้าที่ช่วยเหลือด้านการปกครองคณะสงฆ์ในจังหวัด โดยเฉพาะหน้าที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยด้านการปฏิบัติวินัยของพระภิกษุสามเณร มีหน้าที่ตรวจตรา แนะนำ ตักเตือน และชี้แจงระเบียบปฏิบัติแก่พระภิกษุสามเณรในจังหวัดหรือที่เข้ามาในจังหวัด บรรดาที่ประพฤตินอกรีต และหากไม่ปฏิบัติตามหรือพบการกระทำความผิดก็มีอำนาจจับกุมตัวส่งเจ้าคณะผู้รับผิดชอบหรือเจ้าหน้าที่บ้านเมืองให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ แต่ไม่มีอำนาจในการให้ละสมณเพศ

ปัจจุบันพระวินยาธิการเป็นตำแหน่งที่ยังไม่มีกฎหมายรองรับ ทำให้การปฏิบัติหน้า เป็นไปอย่างติด ๆ ขัด ๆ พระรัตนเมธี เจ้าอาวาสวัดแก้วฟ้าจุฬามณี และเจ้าคณะเขตบางซื่อ ในฐานะหัวหน้าพระวินยาธิการเขตกรุงเทพมหานคร กล่าวว่า "การทำงานของพระวินยาธิการขณะนี้ถือว่าลำบาก เพราะเป็นตำแหน่งที่ยังไม่มีกฎหมายรองรับ จะดำเนินการอะไรกับพระที่ ทำผิดพระธรรมวินัยไม่มีอำนาจในการลงโทษ เมื่อพบพระที่ทำความผิดก็ต้องพาไปให้เจ้าคณะผู้ปกครองในท้องถิ่นนั้น ๆ วินิจฉัยลงโทษ รวมทั้งต้องอาศัยความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย

ดังนั้น จากเหตุผลดังกล่าวซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นว่าการปฏิบัติหน้าที่ของพระวินยาธิการ มีปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน ซึ่งควรจะมีการศึกษาหาสาเหตุที่แท้จริงอันเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของพระวินยาธิการ ผู้วิจัยในฐานะพระวินยาธิการและได้รับสมณศักดิ์ในตำแหน่งรองเจ้าคณะอำเภอเมืองมหาสารคาม ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคามและกาฬสินธุ์ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาหาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานที่ของพระวินยาธิการในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 และจะสร้างรูปแบบประสิทธิภาพการบริหารจัดการของพระวินยาธิการเพื่อความยั่งยืนของคณะสงฆ์ภาค 9

โดยมีความคาดหวังว่าข้อเสนอที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนและการดำเนินงานของพระวินยาศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจะส่งผลต่อการพัฒนาการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของพุทธศาสนิกชนให้มีความมั่นคงถาวรสืบไป

คำถามการวิจัย

1. มีปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการของพระวินยาศึกษาในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9
2. รูปแบบประสิทธิผลการบริหารจัดการของพระวินยาศึกษาเพื่อความยั่งยืนของคณะสงฆ์ภาค 9 ที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร
3. การยืนยันรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการของพระวินยาศึกษาในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9
2. เพื่อสร้างรูปแบบประสิทธิผลการบริหารจัดการของพระวินยาศึกษาเพื่อความยั่งยืนของคณะสงฆ์ภาค 9
3. เพื่อยืนยันรูปแบบประสิทธิผลการบริหารจัดการของพระวินยาศึกษาเพื่อความยั่งยืนของคณะสงฆ์ภาค 9 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัย ตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของพระวินยาศึกษาในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 ได้แก่ ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากพระผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชา ปัจจัยด้านสถานการณ์ช่วยในการปฏิบัติงาน ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ปัจจัยด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม ปัจจัยด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และปัจจัยด้านการรับรู้บทบาท

2. รูปแบบประสิทธิผลการบริหารจัดการของพระวินยาธิการเพื่อความยั่งยืนของคณะสงฆ์ภาค 9 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเป็นไปได้ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขต ไว้ดังนี้

1. พื้นที่เป้าหมาย เป็นการศึกษาเฉพาะในเขตพื้นที่เขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 ประกอบด้วย จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดขอนแก่น จังหวัดมหาสารคาม และจังหวัดกาฬสินธุ์

2. ระยะเวลาของการวิจัย การวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการของพระวินยาธิการในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อสร้างรูปแบบการเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของพระวินยาธิการในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 ผู้วิจัยจะร่างแนวทางการพัฒนาพระวินยาธิการตามตัวแปรที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 1 แล้วนำไปเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อวิพากษ์ยืนยัน (Expert Verify) รูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ระยะที่ 1

3.1.1 ประชากร ได้แก่ พระวินยาธิการในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 จำนวน 500 รูป (สำนักงานเลขานุการเจ้าคณะภาค 9, 2555 : 3)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ พระวินยาธิการในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 จำนวน 223 รูป กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Yamane. (1973 : 727)

3.2 ระยะที่ 2

ประชากร ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานของพระวินยาธิการ จำนวน 20 รูป/คน

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากพระผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชา ปัจจัยด้านสถานการณ์ช่วยในการปฏิบัติงาน ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ปัจจัยด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม และ ปัจจัยด้านความเชื่อมั่นในตนเอง

4.2 ตัวแปรคั่นกลาง ได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้บทบาท

4.3 ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการของพระวินยาธิการเพื่อความยั่งยืนของคณะสงฆ์ภาค 9

5. ระยะเวลาดำเนินการวิจัย

ระหว่าง เดือน สิงหาคม 2556 ถึง เดือน กันยายน 2557

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ประสิทธิภาพการบริหารจัดการของพระวินยาธิการ หมายถึง กระบวนการพัฒนาขีดความสามารถของพระวินยาธิการให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาพระธรรมวินัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. พระวินยาธิการ หมายถึง พระภิกษุที่มีหน้าที่ตรวจตรา แนะนำ ตักเตือน และชี้แจงระเบียบปฏิบัติแก่พระภิกษุสามเณรในจังหวัดหรือที่เข้ามาในจังหวัด บรรดาที่ประพฤติไม่เรียบร้อย และไม่ปฏิบัติตามหรือพบการกระทำความผิดที่มีอำนาจจับกุมตัวส่งเข้าคณะผู้รับผิดชอบหรือเจ้าหน้าที่บ้านเมืองให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ แต่ไม่มีอำนาจในการให้สละสมณเพศ

3. บังคับด้านการสนับสนุนจากพระผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชา หมายถึง การที่พระวินยาธิการ ได้รับขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานและได้รับการสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานจากพระผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชา

4. บังคับด้านสถานการณ์ช่วยในการปฏิบัติหน้าที่ หมายถึง สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ของพระวินยาธิการ เช่น การถูกพระวินยาธิการรูปอื่น ๆ ชักชวนให้ทุจริตต่อหน้าที่ การแสดงออกในอาการดูแคลิยของพระผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชาที่กระทบต่อความรู้สึก และการออกปฏิบัติหน้าที่ในยามวิกาล เป็นต้น

5. บังคับด้านแรงจูงใจ หมายถึง การที่พระวินยาธิการสามารถกระทำสิ่งใด ๆ ที่ตั้งใจไว้ให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย ไม่ศรัทวันประกันพรุ่ง ถึงแม้ว่าจะพบอุปสรรคก็ไม่ย่อท้อ รู้จักกำหนดเป้าหมายงานที่เหมาะสมกับความสามารถของตน และอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานานจนงานนั้นบรรลุผลสัมฤทธิ์

6. บังคับด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่พระวินยาธิการใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมบางอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุผลดังกล่าวนี้จะแสดงให้เห็นถึงเหตุจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการกระทำต่าง ๆ ของบุคคลเหตุผลที่บุคคลอาจใช้ได้นั้นมี 6 ประเภท เรียงลำดับ

จากขั้นต่ำไปสู่ขั้นสูงสุด ตามทฤษฎีของ Koberg. (1999 : 71 - 79) คือ 1) หลักการเชื่อฟังคำสั่ง การหลบหลีกและการลงโทษทางกาย 2) หลักการแสวงหารางวัลที่เป็นวัตถุสิ่งของ 3) หลักการทำตามผู้อื่นเห็นชอบ 4) หลักการทำหน้าที่ของสังคม 5) หลักการใช้วิจารณ์ญาณของตนเอง และ 6) หลักการยึดมั่นอุดมคติสากล

7. ปัจจัยด้านความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความเชื่อและการคาดหวังของพระวินยาศิการเกี่ยวกับการปฏิบัติงานว่าผลของการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นกับตนไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสียนั้นเกิดจากตนเองมากกว่าที่จะเกิดจากคนอื่น หรือความบังเอิญ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่ประสิทธิภาพในการทำงาน

8. ปัจจัยด้านการรับรู้บทบาท หมายถึง การที่พระวินยาศิการรับถึงบทบาทหน้าที่ของตนในการรักษาพระวินัยภายใต้พระราชบัญญัติการปกครองคณะสงฆ์อย่างเคร่งครัด รวมถึงตระหนักในหน้าที่ของตนว่าสังคมชาวพุทธต้องการอะไรจากพระวินยาศิการ มีจิตสำนึกอยู่เสมอว่าการทำงานในบทบาทหน้าที่ของพระวินยาศิการคือการจรรโลงไว้ซึ่งพระพุทธศาสนา ระเบียบอริกกรมพระพุทธานุญาตให้กลับตัวกลับใจเป็นพระที่ดี เป็นต้น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. สารสนเทศที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปวางแผนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของพระวินยาศิการในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค 9 และหน่วยงานอื่นที่สนใจ

2. รูปแบบประสิทธิผลการบริหารจัดการของพระวินยาศิการเพื่อความยั่งยืนของคณะสงฆ์ภาค 9 สามารถนำไปเป็นตัวแบบในการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของพระวินยาศิการได้ และทำให้พระพุทธานุญาตหรือการเรียไรผิดกฎหมายมีปริมาณลดลง